

On pettymysten yö, uni tuli ja kaikkosi puolen yön jälkeen. Tiedossa on siis tuskantäyteisiä tunteja. Niiden on vain annettava tulla ja mennä, jotta niistä pääsee eroon. Pappia olen kyydinyt ennenkin.

Uskoni ihmisen hyvyyteen on mennyt, uskoni onnellisuuteen samoin. Liekö pahempi kuitenkin se, kun usko itseeni ja selviytymiseeni on myös kadonnut.

Paitsi uskoni, on optimisminikin kadonnut. Hävinnyt ja lakannut olemasta, samoin kuin yleensäkin toivo paremmasta tulevaisuudesta. En jaksa tätä toimeettomuutta, enkä tämän toimeettomuuteni selittelyä, en jaksa enää tätä teeskentelyä. Ei niinkään ympäristössä vaan minussa itsessäni on vikaa. Kukapa tahtois tämän tunnustaa, miksi minäkään?

Olen kotona sängyssäni. Alakerrassa katsoivat Emmerdaalen ja Kauniit ja Rohkeat, sitten seurasi jotain viihderealiteyttä ja lopuksi Salattuja Elämiä, tai menikö se järjestys noin, en sitä osaa enkä viitsi tämän enempää pohtia. Uutisia ei, ajankohtaista ei, vain joutavanpäiväistä hömppää. Tähdätkö täälläkin on tultu, kysyn ääneti mielessäni. Kyllä, kyllä, tähän on tultu! Tekopyhän ja tulkinnanvaraisen totuuden ääreen. Ja hiihtoloma on vasta edessä. Voi meitä! Voi minua! Olen ahdasmielinen mediankuluttaja. Puritaaninen suorastaan.

Näinä öinä kaikki tuntuu kaatuvan päälle kovaa ja kipeästi. Olen niin kaikkeni antanut, loppuun hiipunut, kuin mustaksi palanut juurakonkarahka syksyisen nuotiotuhkan ja talvisen lumipeitteen peitossa. Niin kovasti kohmeessa kaukana pakkasen puolella. Älkää kaivako, älkää koskeko!

Ei helvetti! Elämässä on oltava muutakin, elähdyttävää, innostavaa! Tällaista surkeutta en olisi odottanut, tällaista poloista mutapainia! Säälittävää! Ehkä olen jo antanut periksi, mutta pyrin yhä peittämään tekojani. Epätoivoni johtuu epäselvyyksistä, ehkä myös uskonpuutteesta. Kiemurtelu ei kannata. Minussa itsessäni on kuitenkin syy, ainakin minussa ovat seuraukset. Havainto on kipeä, se pistää piikin lailla sieluun saakka.

On kohdattava käytäntö, sillä lumeelliset teoriat vain ravitsevat toimeettomuutta, joka on kirouksen kaltaisena asettunut mieleeni vallalle. Toivottomuus on johtanut toimeettomuuteen. Ehdottomasti. Toivottomasta poikasesta on kasvanut toimeton mies.

Ryven itsesälissä. Ryhtiä mies! On päästävä takaisin jaloilleen, ja liikkeelle. Kaipaen niin ulos luontoon, mieltäni puhuttelevan tulen, elämäni ja joen ääreen. Kevät olisi minulle niin helppo tuolla ulkona luonnossa, mutta ei, ei. Ei sitä riemua tänä vuonna. Talvi on ollut tuskaisen raskas ja kylmä.

Paine on kasvamassa täällä kotona. Tunnen piinaavan puristuksen pääni sisällä. Menneisyyteni virheet, pettymysten sävyttämät peruskysymykset nousevat pintaan, kuten ne tekevät joka kevät. Olen heikoilla. Hiihtelen huokoisella jäällä ja pelkään. Rukoilen unta, väsymyksen voittoa.

Voiko väsyttäkään vapautua, jos ihminen on näin heikoilla. Olisiko minun ensin vapauduttava heikkouksistani, avuttomuudestani, omista fobioistani? En tiedä. Olen tuskastunut todellisuuteen. Tämä on niin selvää, niin häpeämättömän selvää! Jumalaisen itsekästä oman edun metsästystä joka puolella.

Mikä onkaan maailmassa helpompaa hallitsemista kuin on lupauksen lunastamatta jättäminen. Helppoa ja luonnollista kerrassaan. Jokapäiväistä julkeutta. Hölmöt pysyvät pienessä pilttuussaan ja jäävät turhaan odottamaan ihmettä. Samassa

karsinassa olen taas minäkin kyseenalaistamassa erinomaisuuttani. Ei sitä ole, ei enää erinomaisuutta. Surun tunne on tullut tyköni, enkä pidätä sitä asettumasta valvomaan pettymyksiäni. Surulle on piirissäni paikka aina vapaana.

Torkahdin joksikin aikaa. Havahdun äkkiä hereille ja huomaan, kuinka todella ulkona pihalla olenkaan. Minusta on hyvää vauhtia tulossa epärealismin läpipääsemättömässä läävässä mönkivä kummajainen ja vain omia ahdasmielisiä harrastuneisuuksiani julistava ylimuotoinen höppänä. Kuinka kauas alkuun on palattava ennenkuin syöksyni loppuu.

Eristäytymisprosessini alkoi joka tapauksessa vuoden 2003 aikoihin työelämän fiaskojen ja henkilökohtaisista vaikeuksista karkaamisen seurauksena. Varjelin itseäni kohtaamasta epämiellyttävää totuutta, joka jäi nöyrästi odottamaan tilaisuuttaan. Yksi materiaohjautuvista mahtiminuuksista romahti. Keinotekoiset kulissirakennelmani paljastuivat palonaroiksi. Tulitikkuleikkini oli kohtalokas. Totuus paloi esiin pintakerrosten alta. Siitä on nyt seitsemän vuotta. Seitsemän epätoivoista taaperruksen vuotta.

Aloin etsiä itseäni määrittämällä epäkohtia ympäristössä, historiassa, ihmisissä ja yhteiskunnassa. Miksen vain etsinyt itseäni itsestäni? Kuinka vahingollista! Virheitteini kanssa on elettävä, ne pysyvät minussa lujasti kuin luomet.

Matka on ollut kallis, kipeä ja sitä on ilmeisesti vielä pitkästi jäljellä. Suoritan pakkomatkaani ilman seuraa, ilman lepoa, ilman miellyttäviä mielenmaisemia. Jokainen metri on kuitenkin mentävä. Tässä kohtaa tänä yönä tiedän makaavani mahallaan, ryömin ja liikun tuskin havaittavasti. On opeteltava uudestaan asioita, jotka olivat ennen itsestäänselvyyksiä: työteliäisyys, luovuus, muiden ja itseni kunnioittaminen, arkiset pikkurutiinit. Olin hullu, olin vahva, olin arvokas, mutta ehkä eniten vain hullu. Intohimoinen hullu, hyödyllinen hullu.

Isoimmin kaipaen nyt motivaatiota. Myös positiivisuutta ja pitkäjänteisyyttä. Ja aikuisuutta sekä vastuullisuutta. Olen saavuttanut mukavuutta, vierastan kaikkea vaivannäköä. Toisaalta olen lujasti karilla ja syön ruokavarastojani pikkuhiljaa loppuun. Pelkään, etten pääse irti, vaan kasvan kiinni karikkoon. Pelkään myös, etten tiedä minne menisin, jos irtautuisin. Vain pelko on pysyvä. Pelkoon voi luottaa. Pelkoa voi myötällä, pelossa voi luovia, muttei päästä irti sen otteesta.

Pettymyksiä on ollut paljon. Pettymyksieni prosessi on ollut aina sama alusta loppuun. Innostus, pettymys ja vetäytyminen. Varautuneisuus ja varovaisuus. Uudestaan ja uudestaan.

Arkailen omaa epävarmuuttani, etäisyyttä kaikkeen entiseen on tullut liikaa. Mietin, onko se totuus, onko se vain hyväksyttävä? Voiko siellä jossain niin etäällä elää ja tulla itsekseen toimeen?

Minun on taas paha olla. Tuttu tunne monena yönä edellisessä asunnossa. Nyt valvon uudessa asunnossa, entistä pienemmässä, täällä puhtaitten valkoisten seinien loisteessa. Muutin toki, vaikka mikään ei oikeastaan muuttunut, kannoin taakkaisat tunteukset mukaan tähän huoneeseen. Paha olo ei ole paikkauskollinen, mieltä painava riippa on persoonakohtainen.

Kello on tasan neljä, on 44. syntymäpäiväni. Nelosia kaikki, hylättyjä. Palaan pohtimaan, josko pääsisin irti tänä vuonna, yrittäisinkö edes tosissani.

Jääkaapissa on jotain mehua. Tekee mieli juoda ja huuhtoa sakkainen suuni.

'Luuseri!' - Minä kuulin sen! Ei olisi tarvinnut enää. Antakaa minun jo olla!

Liikun hiljaa pimeässä. Pistän tyydytyksellä merkille, että olen ollut ilman alkoholia jo yli 30 kuukautta. Sehän on hyvä! Olenko siis ollut sen aikaa selvin päin, en tiedä, mutta epäilen. On eri asia olla ilman alkoholia, kuin olla selvin päin. Viina ja virtuaalimaailma vierastuttavat ihmistä itsestään ja todellisuudesta. Ahdistaa. Olen saarnaajien sukua, en selväpäisten.

Mitä se haittaa, jos pakenisinkin, kun kerran todellisuus on tätä paskaa päivästä toiseen? Minä murjotan ja kirjoitan karkumatkaani, antaa toisten suoriutua tavallaan, antaa heidän juoda tai tuijottaa näyttöpäätettä.

Anteeksi. Ampukaa minut alas, sillä tässä ei ollut kaikki. Peittelen pikkupaheitani. Miksi? Puhu nyt! Totta, totta, että kirjoitan kyllä, mutta myös pelaan jokaista kohdalle osuvaa kolikkopeliä. Pakenen pyörivien kuvioiden petolliseen maailmaan ja kärsin tappioita tappioiden perään. Syötän kansanterveyden kapeaan aukkoon taskut tyhjiksi kolikoista. Annan rullan pyöriä. Suljen silmäni ja odotan pitkää voittoa serenadia. Lyhyt luraus on kiusaa. Tyhjä loksahduskin olisi suotavampi. Häviän ja säälin itseäni. Joskus harvoin, kun pärjään ja lopetan, tunnen häviävän hetkisen ajan valjua tyydytystä. Voittorahat jäävät polttamaan taskussani seuraavan sähkölaitteen luokse.

Ongelmani on, etten etsi tyydytystä. En kaipaa tyydytystä, kaipaan kärsimystä, vihaan rahaa taskuissani. Voi jumalani, kuinka se polttaa! Olen hukassa itseni kanssa.

Mitä viimeiseksi ottaisin mukaani autiolla saarelle? Itseni. Osaisin epäonnistua yksin ja itseksenikin.

Miksi tässä ajassa pyritään kaikin keinoin mahdollisimman pitkään elämään? En ymmärrä. Jos kerran maksimaalisen pitkän elämän kustannuksella jätetään iso osa elämää elämättä, mitä hyödyttää elää pitkään. Sehän on aivan kuin ihminen tavoittelisi upeita näköaloja korkeimman tornin huipulta, tietäen itsekkin että menettäisi näkönsä ylös kiiwetessä noin puolessa matkassa. Suoko pimeän huipun tuuli sen lohdun, joka alun perin ajoi ihmisen liikkeelle.

Havahdun hereille uudelleen. Käväisin unessa, olin yksin pitkässä pimeässä käytävässä. Näin edessä hehkuvaa valoa, nousin ja lähdin hapuilemaan liukkaalla pinnalla. Lähestyessäni valoa, se kasvoi, kirkastui ja lämpeni. Mikä kumma, ajattelin edetessäni. Seinät ahdistivat kulkuani molemmilla puolillani, mutta tahdoin ratkaista valon arvoituksen. Pysähdyin, kun ääretön kirkkaus avautui edessäni. Säikähdin, tunnustelin valoa. Oivalsin, ettei alhaalla ollut mitään. Olin tullut pitkän pimeää käytävää valoon, mutta jouduin pysähtymään, etten olisi pudonnut. Takanani oli pitävä pohja, mutta oli myös päälle puristuvien seinien rajoittavuus, kun taas edessäni kaikkialla oli kirkkaus, vaikka minulle vieras, tuntematon avaruus. Jäin seisomaan paikalleni pimeän ja valon absoluuttiselle rajalle. Yritin selvittää, mennäkö takaisin tuttuun epätoivoon, vai syöksyäkö uuteen jonnekin. Kas, siinäpä kiperä pulma. Putoaminen pelotti, hyppäys huimasi. Heräsin uudelleen.

Viittä näyttää kello, jopa vähän yli. Lopetan nyt. Seuraavan kerran herätessäni mittaan kuumeen.